

TEATR POLONIA

MICHAŁ WALCZAK

SZATAN SHOW

REŻYSERIA: MICHAŁ WALCZAK
OBSADA: ANDRZEJ KONOPKA
RAFAŁ RUTKOWSKI

Fotografia: Robert Jaworski

PREMIERA: 9 LUTEGO 2023

Michał Walczak

Szatan Show

Reżyseria:

Michał Walczak

Muzyka:

Andrzej Izdebski

Scenografia i kostiumy:

Agata Stanula

Asystentka scenografki:

Małgorzata Domańska

Reżyser światła i wideo:

Michał Głuszczka

Obsada:

Andrzej Konopka

Rafał Rutkowski

Producentka wykonawcza

i asystentka reżysera:

Magdalena Kłosińska

Realizacja dźwięku:

Michał Suwiński

Realizacja światła:

Waldemar Zatorski

Realizacja multimediiów:

Paweł Nowicki

Premiera: 9 lutego 2023 r.

Jakub Majmurek

Czy diabeł nas z(a)bawi?

Choć wraz z końcem średniowiecza świat zachodni miał rzekomo wstąpić na ścieżkę odczarowania, diabeł nie może przestać towarzyszyć człowiekowi nowoczesnemu. Pierwsza nowoczesna rewolucja skracająca monarchę o głowę i ustawiająca w miejsce króla republikański porządek – angielska z XVII wieku – znajduje swój najpełniejszy artystyczny wyraz w *Raju utraconym* Roberta Milтона, poemacie epickim przedstawiającym bunt i upadek pierwszego z aniołów.

Miltonowski szatan, który deklaruje, że „lepiej być panem w piekle niż sługą w niebiosach”, zapowiada nowoczesnego człowieka, który, porzucając odległą perspektywę zbawienia i nagrody na tamtym świecie, kieruje swoje wysiłki, by zapanować nad tym, wrywając ziemi minerały, zmieniając je w energię, stawiając fabryki, oplatając kulę ziemską siecią telegrafu i transoceanicznych połączeń.

Wiek XVII jest też wiekiem rewolucji naukowej. To wtedy powstaje rachunek różniczkowy, opis pracy serca i układu krwionośnego, teoria grawitacji, podstawy naukowej stomatologii i chemii. Z drugiej strony to czas masowych polowań na czarownice, kobiety oskarżane są o współpracę z diabłem. Zaangażowani

w procesy czarownic śledczy poszukują śladów Złego z równą skrupulatnością, co ówcześni uczeni wpatrują się w okular tele- lub mikroskopu. Stosy płoną od Niemiec po Nową Anglię. Słynne procesy z Salem odbywają się w latach 90. XVII wieku, gdy w Londynie już od ponad 30 lat działa Royal Society, pierwsze na świecie towarzystwo naukowe, a świat zachodni przygotowuje się do wejścia w stulecie dumnie nazywane wiekiem oświecenia i rozumu.

Gdy Europę rewolucjonizują wojny napoleońskie, Goethe publikuje pierwszą część *Fausta* (1808). Uczony, który porzuca wieżę z kości słoniowej teoretycznej wiedzy, by w pakcie z diabłem odmienić najpierw siebie, a następnie świat, staje się idealnym symbolem stulecia kształtowanego przez dziedzictwo dwóch rewolucji: przemysłowej i francuskiej. Romantyzm odkrywa z kolei diabła jako najbardziej wzniosły symbol szlachetnego buntu przeciw niesprawiedliwej władzy, przemocy, wszelkiej konieczności usiłującej zmiażdżyć jednostkę.

Diabeł komiczny

Diabeł Miltonowski, szatan, do którego litanie pisze Baudelaire, a do pewnego stopnia też

Mefistofeles Goethego to postaci poważne, wzniosłe, złowieszcze. Ciężar i powaga dopadają też ostatecznie Fausta. Jego pakt z diabłem od początku ma charakter tragiczny.

Zupełnie inny obraz diabła przedstawia polska literatura tego samego okresu, co najlepiej pokazuje napisana między pierwszą a drugą częścią dzieła Goethego *Pani Twardowska* Mickiewicza. Jej bohaterem, wbrew tytułowi, jest pan Twardowski, „polski Faust”, który zawiera pakt z diabłem i odmawia wywiązania się z jego zapisów. Trudno o większy kontrast niż ten między Faustem Goethego a Twardowskim Mickiewicza. Ten pierwszy jest tragicznym kochankiem, a potem rewolucjonistą, który wątpi w sens swojej misji. Ten drugi groteskowym szlachciurą, który mógłby pojawić się na kartach pamiętników Paska czy *Opisu obyczajów* księdza Kitowicza. Twardowski nie wykorzystuje magicznych mocy, jakie nabył, sprzedając duszę siłom nieczystym, by odmienić świat, ale by „śmieszyć, tumanić, przestraszać”. Diabelska magia w jego wykonaniu służy celom sarmackiej towarzyskości, podnosi atrakcyjność Twardowskiego jako błazna szlacheckiego sąsiedztwa, pieczeniarza, którego warto zaprosić do stołu. Twardowski Mickiewicza jest przede wszystkim postacią błazeńską, komiczną.

Także walka Twardowskiego o własną duszę z Mefistofelem przyjmuje ostatecznie charakter komedii. Diabeł, przestraszony perspektywą życia przez rok jako mąż tytułowej pani Twardowskiej, czmycha jak zajęc, niezdolny wyegzekwować od sprytnego szlachcica jego należnej od dawna piekła duszy. Mefistofeles zostaje ośmieszony, nad siłami nieczystymi triumfuje spryt pieczeniarza, wyćwiczony przez lata praktyki wprasowania się do stołu i w łaski możniejszych.

Tomasz Bagiński miał doskonałą intuicję, by w swojej uwspółcześnionej ekranizacji mitu Twardowskiego, krótkim filmie *Twardowski* (2015), obsadzić w tytułowej roli Roberta Więckiewicza. Aktor ten mógłby idealnie zagrać Twardowskiego jako współczesnego Janusza biznesu, króla miasta, które zdobyty za Gierka status wojewódzki straciło wraz z reformami Buzka. Kogoś przekonanego, że urobi i oszuka diabła, tak samo jak latami zwodził inspekcję pracy, sanepid i fiskusa. Niestety, film okazuje się zbyt poważny dla swojego własnego dobra i gubi komiczny potencjał najślynniejszej polskiej historii diabelskiej.

Bo choć można się zżymać na to, że gdy Baudelaire widzi w szatanie uniwersalnego

buntownika podnoszącego sztandar niezgody w imieniu wszystkich ucisnionych, Goethe – symbol tragedii człowieka nowoczesnego, a u nas Mefistofeles objawia się literacko głównie w formie sarmackiej krotchwilii, to intuicja wiążąca diabła z żywiołem komicznym jest jak najbardziej celna. Diabeł jest bowiem komediantem czy komikiem. Metafizycznym stand-uperem prawiącym każdej boskiej instancji swoje impertynencje. Kimś, kto przedrzeźnia śpiewy chórów anielskich, wydobywa ich fałsz, rozbija pretensje do nieomyślności wszelkich objawionych tekstów i ich kapłanów.

W zarysowanej przez Leszka Kołakowskiego dychotomii kapłana i błazna diabeł jest naturalnym sojusznikiem tego drugiego. Błazen, jak pisze Kołakowski, „w każdej epoce demaskuje jako wątpliwe to, co uchodzi za najbardziej niewzruszone, ujawnia sprzeczności tego, co wydaje się naoczne i bezsporne, wystawia na pośmiewisko oczywistości zdrowego rozsądku i dopatruje się racji w absurdach”. Jak czytamy dalej: „postawa błazna jest stałym wysiłkiem refleksji nad możliwymi racjami idei przeciwstawnych [...] jest po prostu przewyciężaniem tego, co jest, dlatego, że jest właśnie; rządzi nią wszakże nie chęć

przekory, ale nieufność do wszelkiego świata ustabilizowanego”.

Diabeł od samego początku, od momentu kuszenia Ewy w raju, stawia ludziom pytania: „A co, jeśli jest zupełnie inaczej niż sądzicie? Jeśli pozory mylą? Jeśli nie ma nic oczywistego i uświęconego w porządku, który uważaliście za naturalny?”. Komediant, która często opiera się na figurze świata postawionego na głowie – księżę staje się żebrakiem, a żebrak księciem, szary urzędnik zostaje wzięty za agenta w typie Jamesa Bonda itd. – opiera się na przynajmniej chwilowym zakwestionowaniu istniejącego porządku i jego hierarchii. Niejeden zresztą stand-up także zaczyna się od zdania: „Oczywiście, że tak, ale z drugiej strony...”.

Diabły PRL-u i wolnej Polski

Komizm i błazeństwo diabelskiej postaci doskonale wydobywają trzy najciekawsze obrazy diabła w polskim kinie: *Diabeł* (1972) Andrzeja Żuławskiego, *Faust* (1976) Grzegorza Królikiewicza oraz serial *Ślepnąc od światła* (2018) Krzysztofa Skoniecznego.

W tym pierwszym tytułowy diabeł w genialnej roli Wojciecha Pszoniaka od początku sprawia

Fotografie: Katarzyna Kural-Sadowska

wrażenie marnego komedianta, uzależnionego od nieustannego przykuwania do siebie uwagi, spojrzeń i oklasków. Zachowuje się nie tyle jak kusiciel i prowokator, co jak ktoś, kto gra te postaci w marnym przedstawieniu. Główny bohater filmu, młody mężczyzna o imieniu Jakub, „prowadzony” przez diabolicznego Nieznajomego, morduje kolejne osoby, które jak wierzy, zdradziły ojczyznę. Tak naprawdę Nieznajomy jest jednak pruskim agentem, wykorzystuje patriotyczną gorączkę Jakuba, by usunąć ludzi kłopotliwych dla władzy w Berlinie. Jakub pada w jakimś sensie ofiarą makabrycznego, morderczego żartu.

Diabeł, jak mówił sam reżyser, był jego komentarzem do wydarzeń marca '68 roku. Czytany w ten sposób film jest przede wszystkim przypowieścią o tragikomizmie tamtej i każdej innej wielkiej historii, o splocie szlachetnego, młodzieńczego idealizmu i policyjnej prowokacji, dążenia do wolności i małostkowych przetasowań w aparacie władzy. Diabeł w wykonaniu Pszoniaka sprowadza obłąd i zagładę na Jakuba, ale jednocześnie pozwala widzom zdystansować się do romantycznego modelu historii, w narodowych tragediach dostrzec nie tylko zmiażdżone przez walec dziejów ideały, ale też komiczną w swojej istocie grę małych, przyziemnych interesików.

W inny sposób komiczny jest diabeł z *Fausta* Królikiewicza. Genialnym ruchem reżysera było obsadzenie w tej roli Franciszka Trzeciaka. Mefistofeles w jego interpretacji przypomina wuja na weselu, który wypił trochę zbyt wiele i zaczyna opowiadać sprośne dowcipy, albo lokalnego sekretarza partii z kiepskiego filmu kina moralnego niepokoju, który kusi młodego, idealistycznego, ambitnego inżyniera, by wspólnie z nim podłożył świnię konkurentowi z komitetu wojewódzkiego.

Królikiewicz z jednej strony egzorcyzmuje w *Fauście* PRL i gierkowską budowę „drugiej Polski”, diabelski pakt, który pozwala Faustowi odmieniać świat, jest oczywistą alegorią radzieckich zależności PRL-u, przemocy, na której ufundowany był tamten system. Z drugiej strony, nadając diabłu takie, a nie inne oblicze, unaocznia cały smutny, paździerzowy komizm zła tamtego ustroju.

Wreszcie trzeci diabeł, nawiedzający już wolną Polskę, to Jan Frycz jako Dario ze *Ślepnąc od światła*. Dario ze wszystkich tych postaci jest figurą najbardziej złowieszczą, niebezpieczną, jego diabelskość wydaje się też mieć głównie „ziemski”, „materialistyczny” charakter – do współczesnej Warszawy przybywa nie

Fotografie: Katarzyna Kural-Sadowska

z piekła, ale z więzienia, gdzie trafił lata temu, gdy stolica należała jeszcze do niego.

Dario na przemian budzi grozę i się ośmiesza. Brutalnie niszczy swoich przeciwników, po czym upija się i biega nago po arabskiej knajpce. Długi czas nie wiemy, na ile poważnie można go traktować. W końcu jednak demoniczna niesamowitość tej postaci narzuca się coraz mocniej przestępczemu półświatkowi Warszawy, a najbardziej głównemu bohaterowi – „dilerowi gwiazd” i polityków, któremu wydaje się, że sprzedając narkotyki, zbudował sobie podstawy do dobrego życia z dala od zwyczajowej przemocy i chaosu gangsterki. Dario przychodzi jednak, żądając lojalności i podporządkowania, jak diabeł po duszę kogoś, kto podpisał cyrograf i zapomniał o zobowiązaniach, jakie się z tym wiąże.

Do czego potrzebny nam dziś diabeł?

Dario jest postacią głęboko z lat 90. XX wieku i w jakimś sensie jego powrót do stolicy można czytać jako powrót najntisów – z ich przemocą, dziką energią, chaosem, estetycznym badziewiem – nawiedzających współczesną Polskę. Kraj, który okrzepł, uspokoił się, nauczył się konsumować w bardziej elegancki, a przy

tym dyskretny sposób i zdążył zapomnieć o swoich nie zawsze ładnych korzeniach. Diabeł wydaje się idealną postacią do opisanego pierwszej dekady transformacji, z jej gwałtownie tworzącymi się fortunami i niejednymi paktami z różnymi diabłami, jakie za nimi stały.

A jednocześnie diabeł, zwłaszcza ten komiczny, wchodzący w rolę błazna przeciwstawiającego się uroszczeniom kasty kapłańskiej, może też być symbolem odpowiadającym naszym jak najbardziej współczesnym problemom. Polska gwałtownie się zmienia: społeczeństwo staje się coraz bardziej świeckie i tolerancyjne, mimo szczerych wysiłków władzy, by zatrzymać te procesy. Pomniki spadają z cokołów, dawne autorytety trafiają do czyścica, świętości do beczki śmiechu, zamiast znajomością z którymś z fajnych, medialnych księży, celebryci chwalą się apostazją. Jedna połowa Polski widzi w tym wyzwolenie i postęp, druga upadek, ruję i poróbstwo.

W środek tych wszystkich polskich sporów zabiera nas *Szatan Show*. Rozpisuje je na postaci kapłana, błazna i diabła, ale jak to często dziś bywa, w trakcie spektaklu wszystkie te tożsamości mieszają się ze sobą

i nakładają na siebie. Nawet jeśli to nie zbawi nas od wszystkich naszych problemów nabrzmiewających za granicą teatralnej sali, to może przynajmniej zabawi.

A śmiech, pozwalający zdystansować się od niezdolnej rzeczywistości, zawiera też potencjał do jej zmiany, a przynajmniej mglistą obietnicę, że ta zmiana jest możliwa.

Bo jak pisze przywoływany już Kołakowski, „W postawie błazna [...] dochodzi do skutku to, co jest możliwością tylko i w nim staje się rzeczywiste, zanim zaistnieje faktycznie”. W czasach, gdy rzeczywistość na wszystkich frontach potrafi przytłoczyć najbardziej pogodnie usposobionych z nas, potrzebujemy takiego błazeńskiego ducha, jakkolwiek diabelski by czasami był.

Jakub Majmurek – filmoznawca, krytyk filmowy, publicysta, eseista. Autor tekstów dotyczących kultury, literatury, sztuk wizualnych i polityki. Związany ze środowiskiem „Krytyki Politycznej”, ale publikuje też w m.in. w „Tygodniku Powszechnym”, „Gazecie Wyborczej”, „Okno.press”, „Aspen Review”, „Kinie”, na Filmweb.pl i na Newsweek.pl.

Andrzej Konopka

Aktor teatralny i filmowy. Absolwent Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej im. Ludwika Solskiego w Krakowie.

Współpracował m.in. z Teatrem im. Juliusza Słowackiego w Krakowie (*Rzeźnia* Sławomira Mrożka w reż. Remigiusza Brzyka, 1999), Teatrem Nowym w Łodzi (*Prorok Ilja* Tadeusza Słobodzianka, 1999; *Król Lear* Williama Shakespeare'a, 2000 – oba w reż. Mikołaja Grabowskiego), a w Warszawie z Teatrem Studio (*Prze(d)stawienie* Tankreda Dorsta i Ursuli Ehler w reż. Agaty Dudy-Gracz, 2006), z Teatrem IMKA (*O północy przybyłem do* *Widawy, czyli opis obyczajów* II Jędrzeja Kitowicza, 2010; *Dzienniki* Witolda Gombrowicza, 2010 – oba w reż. Mikołaja Grabowskiego), z Teatrem Polonia (*Próby* Bogusława Schaeffera w reż. Mikołaja Grabowskiego, 2019) oraz Och-Teatrem (*Big Bang* Andrzeja Kondratiuka w reż. Piotra Ratajczaka, 2021 i *Ożenek* Mikołaja Gogola w reż. Janusza Gajosa, 2022). Od 2018 roku występował w założonym przez Michała Walczaka i Macieja Lubieńskiego kabarecie „Pożar w burdelu”, gdzie wykreował legendarną już wręcz postać Burdel

Taty, a potem równie udaną – ks. Marka, duszpasterza kiboli i hipstersów.

Jesienią 2022 roku w Teatrze Rampa (w koprodukcji z Teatrem Łąźnia Nowa z Krakowa) miała miejsce premiera stand-upu *Czarny papież* Michała Walczaka, w którym aktor wcielił się w słynnego rosyjskiego uzdrowiciela telewizyjnego Anatolija Kaszpirowskiego.

W 1997 roku na 15. Festiwalu Szkół Teatralnych w Łodzi otrzymał wyróżnienie za rolę Szambelana w *Iwonie, księżniczce Burgunda* Witolda Gombrowicza w reż. Jana Peszka. W 2017 roku otrzymał nagrodę indywidualną za osobowość artystyczną za rolę Burdel Taty w spektaklu *Herosi transformacji i miecz Chrobrego* na 23. Ogólnopolskim Konkursie na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej.

Zagrał w filmach, m.in.: *Żyć nie umierać* w reż. Macieja Migasa (2015), *Pokot* w reż. Agnieszki Holland i Kasi Adamik (2017), *Śługi boże* w reż. Mariusza Gawrysia (2016) i serialach: *Pakt* (2015–2016), *Belfer* (2016–2017), *25 lat niewinności* w reż. Jana Holoubka (2020).

Rafał Rutkowski

Aktor i stand-uper. Absolwent Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie. Współtwórca, aktor i dyrektor artystyczny Teatru Montownia. Jego kariera zawodowa jest związana z losami Montowni i współtworzących ten teatr aktorów – Adama Krawczuka, Marcina Perchucia i Macieja Wierzbickiego. Zadebiutował w *Zabawie* Sławomira Mrożka (1995). Zagrał we wszystkich spektaklach Montowni, m.in. w *Skarbie* Stanisława Tyma (1996), *Szelmostwach Skapena* Moliera w zespołowej reżyserii Teatru Montownia (1996), *Śpiewie nocy letniej* według Szekspira w reż. Macieja Wojtyski (1997), *Wspólnym pokoju* Zbigniewa Uniłowskiego (1998) i *Trans-Atlantyku* Witolda Gombrowicza (2000) – oba w reż. Waldemara Śmigasiewicza, *Historii o rajach utraconym, czyli... będzie lepiej* w reż. Piotra Cieplaka (1999), *Po naszymu* Olgierda Świerzewskiego w zespołowej reżyserii (1999) czy w *Smutnej królownie* Michała Walczaka w reż. Pawła Aignera (2004).

Oprócz nagród zespołowych dla Teatru Montownia za spektakle *Zabawa* i *Szelmostwa Skapena* oraz Nagrody im. Leona Schillera za osiągnięcia artystyczne w sezonie 1997/98 dla

Teatru Montownia, otrzymał Główną Nagrodę Aktorską za rolę Pani Różomilskiej w spektaklu *O mój tato, biedny tato...* Arthura Kopita w reż. Adama Krawczuka podczas Festiwalu Komедии Talia w Tarnowie w 2000 roku.

Wystąpił m.in. w filmach duetu Konecki-Saramonowicz *Pół serio* (2000), *Ciało* (2003) oraz *Lejdis* (2008). W 2023 roku na ekrany wszedł film *Masz ci los* Mateusza Głowackiego, w którym kreuje jedną z głównych ról.

Jest uznawany za twórcę i głównego popularyzatora w Polsce gatunku one-man show, a od kilku lat współtworzy również scenę stand-upu w Polsce. Występował m.in. w programie *Tylko dla dorosłych* w TVP 2 oraz na wielu galach stand-upu w całym kraju.

Regularnie współpracuje z Och-Teatrem i Teatrem Polonia, gdzie wystąpił w kilkunastu przedstawieniach, a nadal można go oglądać w *Mayday* (Och-Teatr, 2012) w reż. Krystyny Jandy, *Depresji komika* w reż. Michała Walczaka (Polonia, 2013) i *Dzielnach wszystkich Szekspira w wersji nieco skróconej* w reż. Johna Weisgerbera (Polonia, 2017), *Policji. Nocy zatracenia* w reż. Andrzeja Saramonowicza (Polonia, 2020).

BABCIA

DIABEŁ

Michał Walczak

Dramatopisarza, reżysera. Urodził się w Sanoku, studiował w Szkole Głównej Handlowej, na Wydziale Wiedzy o Teatrze, ukończył Wydział Reżyserii Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie oraz kurs fabularny w Mistrzowskiej Szkole Reżyserii Filmowej Andrzeja Wajdy. Autor kilkudziesięciu dramatów dla dzieci i dorosłych tłumaczonych i wystawianych na całym świecie, w tym m.in.: *Piaskownica*, *Podróż do wnętrza pokoju*, *Pierwszy raz*, *Nocny autobus*, *Ostatni tatuś*, *Janosik*. *Naprawdę prawdziwa historia*, *Noc żywych zabawek*, *Powrót króla*.

Współpracował z teatrami lalkowymi, dramatycznymi, muzycznymi i komediowymi, a współtworzony przez niego kabaret „Pożar w burdelu” w latach 2012–2018 dał ponad 40 przedstawień premierowych. Od 2021 roku jest dyrektorem Teatru Rampa na Targówku.

W 2013 roku w Teatrze Polonia odbyła się premiera *Depresji komika* – sztuki napisanej specjalnie dla Rafała Rutkowskiego i Adama Woronowicza. Jej luźną kontynuacją jest *Szatan Show* – autorski scenariusz napisany specjalnie dla Rafała Rutkowskiego i Andrzeja Konopki, znanego z „Pożaru w burdelu” jako Duszpasterz hipsterów.

Andrzej Izdebski

Kompozytor, muzyk, producent. Od lat 90. ubiegłego wieku związany ze sceną muzyki swobodnie improwizowanej i trójmiejską sceną yassową. Na początku lat 2000. rozpoczął pracę jako kompozytor i producent muzyczny. Od tego czasu ma na koncie ponad 100 wydawnictw płytowych w bardzo szerokim spektrum stylistycznym, współpracował m.in. z Kazikiem, Ralphem Kaminskim, Braćmi Figo Fagot, Strachami na Lachy, Tonym Levinem, Michałem Górczyńskim, Skubasem, Jackiem Lachowiczem, Sokolem, Mają Kleszcz i Małą Orkiestrą Dancingową.

Ponadto regularnie komponuje muzykę do spektakli teatralnych, radiowych, filmów fabularnych i dokumentalnych.

Michał Głuszczka

Oświetleniowiec teatralny oraz lightdesigner. Zajmuje się oświetleniem teatralnym od 2005 roku. Jako reżyser światła pracował przy 73 spektaklach. Stworzył wizualizacje multimedialne do 26 spektakli. Był związany stałą współpracą z teatrami: TR Warszawa, Teatr Powszechny im. Zygmunta Hübnera w Warszawie, Teatr WARSawy, Nowy Teatr w Warszawie. Obecnie zatrudniony w Teatrze Rampa w Warszawie.

Jego portfolio jest dostępne na: www.behance.net/michalglaszczka

Agata Stanula

Absolwentka Wydziału Scenografii Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Zajmuje się projektowaniem scenografii, kostiumów oraz działa w zakresie tkaniny artystycznej. Współpracowała m.in. z Teatrem im. Juliusza Słowackiego w Krakowie, Nowym Teatrem im. Witkacego w Słupsku, Teatrem Ochooty w Warszawie, Teatrem Rampa w Warszawie, Teatrem Ludowym w Krakowie i Wytwórnią Filmów Dokumentalnych i Fabularnych. Brała udział w międzynarodowej wystawie *Textile Art of Today* (2021), VI Piotrkowskim Biennale Sztuki w Piotrkowie Trybunalskim (2021), wystawie „Wymiary scenografii” w ramach konkursu o Nagrodę Scenograficzną im. Jerzego Moskala (2021), ekspozycji prac „Ożywienie” w Galerii Apteka Sztuki w Warszawie (wyróżnienie, 2021), w wystawie „UpComing 2021” w Pałacu Czapskich w Warszawie, organizowanej przez warszawską Akademię Sztuk Pięknych. Laureatka XIX edycji Programu „Młoda Polska” 2022 r. przyznawanej przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Michał Suwiński

Z Fundacją Krystyny Jandy na Rzecz Kultury związany od prawie trzech lat, a samodzielnym realizatorem dźwięku jest w naszych teatrach od pół roku. Doświadczenie zdobywał w małych teatrach, głównie dziecięcych oraz na studiach w Akademii Dziennikarstwa i Realizacji Dźwięku.

Małgorzata Domańska

Kostiumografka i scenografka. Jest autorką i współautorką kostiumów do filmów (m.in. *Przez dotyk* w reż. Magdaleny Łazarkiewicz *Wielki Szu* w reż. Sylwestra Chęcińskiego, *Odwet* w reż. Tomasza Zygadły, *Lubię nietoperze* w reż. Grzegorza Warchoła), a także spektakli Teatru Telewizji (*I Bogu dzięki* oraz *Rozmowy z moją matką*). Stworzyła scenografię do *Małżeństwa* Marii Kowalskiej w reż. Macieja Domańskiego w Teatrze Współczesnym we Wrocławiu.

W Teatrze Polonia i Och-Teatrze, z którymi związana jest od początku ich istnienia, przygotowywała kostiumy m.in. do spektakli w reżyserii Krystyny Jandy: *Lament na placu Konstytucji*, *Związek otwarty*, *Lekcje stepowania*, *Przedstawienie świąteczne w szpitalu św. Andrzeja*. Scenografię i kostiumy przygotowała też m.in. do *Białej bluzki* w reż. Magdy Umer i *Nosa* w reż. Janusza Wiśniewskiego. Jest autorką scenografii do spektakli: *Ich czworo* w reż. Jerzego Stuhra, *Jekyll/Hyde* w reż. Jakuba Porcariego, *Porozmawiajmy po niemiecku* w reż. Łukasza Kosa. Jako asystentka scenografa współtworzyła ponad 130 przedstawień.

Magdalena Kłosińska

Z Fundacją Krystyny Jandy na Rzecz Kultury związana od samego początku, zaczynała w Teatrze Polonia przy pracy nad spektaklem *Stefcia Ćwiek w szponach życia* w reż. Krystyny Jandy. Potem była inspicjentką wielu przedstawień zarówno w Teatrze Polonia (m.in. *Wątpliwość* Johna Patricka Shanleya w reż. Piotra Cieplaka, *Ojciec polski* Michała Walczaka, *Miłość ci wszystko wybaczy* Przemysława Wojcieszka, *Piękny nieczuły* Jeana Cocteau w reż. Edwarda Wojtaszka, *Klaps! 50 twarzy Greya* w reż. Johna Weisgerbera, *Alicja po drugiej stronie lustra* Lewisa Carrolla w reż. Przemysława Jaszczaka (z grupą PAPAHEMA), *Krzesła* Eugène'a Ionesco w reż. Piotra Cieplaka, jak i w Och-Teatrze, m.in. *AAA zatrudnimy clowna* Mateia Visneca w reż. Marcina Hycnara, *Wąsy* i *Miss HIV* Macieja Kowalewskiego, *Mayday* i *Mayday 2* Raya Cooneya w reż. Krystyny Jandy oraz w Och-Cafe: *Pierwsza Dama* M. Kilburg Reedy w reż. Grzegorza Warchoła, *Romanca* Jacka Chmielnika w reż. Wojciecha Malajkata.

Uwielbia chodzić po górach, interesuje się historią himalaizmu, a także kosmologią i metafizyką. Z pasji jest masażystką.

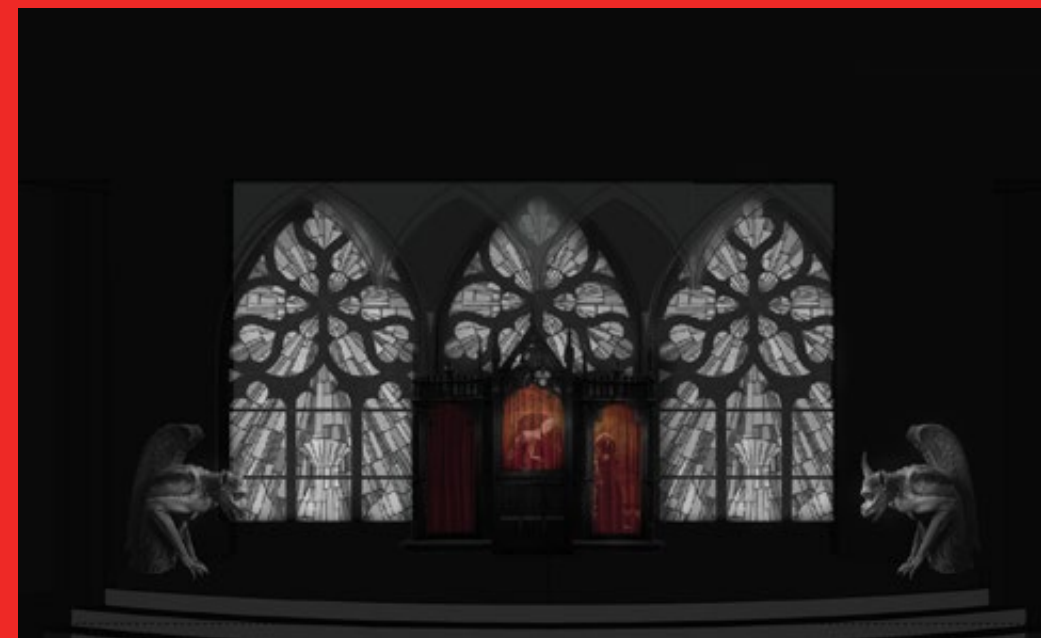
Paweł Nowicki

Realizator światła i projekcji multimedialnych. Z Fundacją Krystyny Jandy Na Rzecz Kultury związany od 2013 roku. Twórca animacji do spektakli *One Mąż Show* Szymona Majewskiego oraz *Mgnienie* w reż. Adama Sajnuka.

Współtwórca wielu zespołów muzycznych oraz uczestnik nagrań płytowych polskiej sceny folk i eksperymentalnej. Laureat Grand Prix Festiwalu Polskiego Radia „Nowa Tradycja” w 2012 roku. Od 2018 roku zajmuje się terapią dźwiękiem z użyciem gongów i mis dźwiękowych. Twórca własnej serii gongów *SoundHealing*.

Waldemar Zatorski

Realizator i reżyser światła. Z Fundacją Krystyny Jandy Na Rzecz Kultury związany od wielu lat. Odpowiadał za reżyserię światła spektakli zrealizowanych zarówno w Teatrze Polonia, jak i Och-Teatrze m.in.: *Kantata na cztery skrzydła* w reż. Grzegorza Warchoła, *Kubuś Fatalista i jego pan* w reż. Krzysztofa Stelmaszyka, *One Mąż Show* Szymona Majewskiego pod opieką artystyczną Krystyny Jandy i Marii Seweryn, *Maria Callas. Master Class* w reż. Andrzeja Domalika, *Żeby nie było śladów* w reż. Piotra Ratajczaka czy *Bal manekinów* w reż. Jerzego Stuhra i *Ożenek* w reż. Janusza Gajosa.

Projekty scenografii Agata Stanula

TOWARZYSTWO PRZYJACIÓŁ
TEATRU POLONIA I OCH-TEATRU

Szanowni Państwo

Zwracamy się z propozycją dołączenia do Towarzystwa Przyjaciół Teatru Polonia i Och-Teatru, które powołaliśmy jesienią 2014 roku przy naszej Fundacji. Jego celem jest stworzenie nowej w Polsce tradycji współfinansowania przedsięwzięć artystycznych teatrów przez indywidualnych odbiorców.

Czerpiąc inspirację z popularnych za granicą wzorców, proponujemy Państwu wejście do grona Widzów, którzy wspierają teatr finansowo, tym samym stając się nie tylko entuzjastami sztuki, ale i jej mecenasami.

Przygotowaliśmy trzy modele wspierania Teatru Polonia i Och-Teatru, na każdym poziomie oferując rozmaite korzyści, od zniżek na bilety po zaproszenia na premiery i wsparcie indywidualnego opiekuna. Zapraszamy do zostania naszym Sympatykiem, Darczyńcą lub Mecenasem. Każdy z tych modeli związany jest z roczną opłatą, która przyczyni się do powstania kolejnych produkcji w naszych teatrach.

Obecnie w gronie Mecenasów są: pani Maria Borys-Piątkowska, pan Zbigniew Canowiecki, pani Joanna Jezior-Sojka, państwo Aleksandra i Krzysztof Kamińscy, pan Mateusz Macher, pani Joanna Mikołajczyk, pani Barbara Pajók, pani Katarzyna Roszak-Mazurek, pani Halina Roszak, pani Amelia Śliwińska, pan Piotr Topolski, pani Anna Wąsowicz, pani Małgorzata Wieczorek, Przyjaciele z Paryża, Cogit Sp. z o.o.

Dziękujemy Państwu za okazane wsparcie.

Jeżeli byliby Państwo zainteresowani szczegółami oraz sposobem dołączenia do Towarzystwa Przyjaciół, prosimy o kontakt drogą telefoniczną pod numerem +48 534 885 889 lub drogą mailową: towarzystwo@teatrpolonia.pl.

Twórzmy razem teatr, dla siebie i dla innych.

Z wyrazami szacunku
Zespół Fundacji Krystyny Jandy na Rzecz Kultury

PATRON MEDIALNY SPEKTAKLU

Pierwsze
Radio
Informacyjne

JANDA

bądź prawdziwa...

forte NOWA FORMUŁA KREMU Nr 1

Oparta na **ZŁOTYM NOŚNIKU 24-karatowym**, który poprawia biodostępność i skuteczność działania składników przeciwzmarszczkowych.

Zwiększa tym samym potencjał ich działania.

**UNIKALNA, AUTORSKA
TECHNOLOGIA NICI KOSMETYCZNYCH**

Ukierunkowana na uzyskanie efektu **głębokiej rekonstrukcji** – jak przy zabiegu niciami odmładzającymi. Skoncentrowana na zwiększeniu gęstości włókien kolagenu oraz poprawie napięcia skóry. **Sptyca głębokość zmarszczek nawet o 16% w 15 min.** Dla poprawy jędrności i owalu twarzy.

„Dla
jeszcze
piękniejszej,
młodszej
wyglądającej skóry.”

Polecam,

Dostępne w drogeriach **ROSSMANN** i na janda.pl

●
**PRZED
W /AN/
TRAKCIE
NAD**
●

zawsze blisko sztuki // amaristo.pl

Agencja Cateringowa / Bufet Teatru Polonia /
Galeria Przy Teatrze / Och Cafe //

//.

Premiery dofinansowane przez:

Doradca prawny teatrów:

Partner premier:

A//.ARISTO

Mecenas technologiczny teatrów:

Patroni medialni:

Partner teleinformatyczny teatrów:

Program wydrukowano w:

Projekt graficzny:

progressivo

Sesja plakatowa i portrety aktorów: **Robert Jaworski**

Projekt plakatu: **Andrzej Kłosiński**

Kasa i foyer teatru są wynajmowane od **m.st. Warszawy – Dzielnicy Śródmieście**.

PREZES FUNDACJI

Krystyna Janda

CZŁONKOWIE RADY FUNDACJI

Marcin Gędziorowski, Magda Umer, Cezary Żak

DYREKTORKA FUNDACJI

KRYSTYNY JANDY NA RZECZ KULTURY
Alicja Przerazińska

DYREKTOR FINANSOWY

Aleksander Szafrąński

SPECJALISTKA

DS. KSIĘGOWO-PLACOWYCH

Barbara Łotocka

ORGANIZACJA PRACY TEATRÓW

Jolanta Bielasta, Barbara Bogucka, Kinga Smolińska

KOORDYNACJA PRACY ARTYSTYCZNEJ

Ewa Ratkowska, Zuzanna Szostek

KOMUNIKACJA, PR I MARKETING

Edyta Bach, Jacek Rakowiecki, Kinga Smolińska

IMPRESARIAT

Klaudia Błazik, Iwona Gradkowska-Kosmala, Zuzanna Szostek

WYNAJMY

Kinga Smolińska

BIURO OBSŁUGI WIDZA

Tomasz Harlejczyk, Aleksandra Walasiak

KASA BILETOWA

Piotr Bajcar, Marika Cudak, Tomasz Harlejczyk, Tomasz Płacheta, Janina Staros, Aleksandra Walasiak

KIEROWNIK OBSŁUGI WIDOWNI

Krzysztof Wołyniec

PRODUCENCI WYKONAWCZY/INSPICJENCI

Klaudia Błazik, Magdalena Kłosińska, Cezary Margiela, Rafał Rossa

KIEROWNICY TECHNICZNI

Małgorzata Domańska (scenografia i kostiumy), Tomasz Przystępny, Tomasz Rusek (scena), Waldemar Zatorski

OŚWIETLENIE, AKUSTYKA I MULTIMEDIA

Michał Cacko, Tatiana Czabańska, Maciej Gendek, Marcin Głos, Paweł Nowicki, Rafał Piotrowski, Michał Suwiński, Adam Szadkowski, Michał Tatała, Waldemar Zatorski

OBSŁUGA SCENY

Mirosław Awdziej, Łukasz Figa, Emil Kula, Grzegorz Orłowski, Tomasz Przystępny, Tomasz Rusek, Andrzej Solis, Piotr Zwolak

FRYZJERKI/FRYZJERZY/ CHARAKTRERYZATORKI/ CHARAKTERYZATORZY

Anna Czerwińska, Hubert Grabowski, Katarzyna Marciniak, Zuzanna Szostek, Sylwia Wrzosek

GARDEROBIANE

Wiesława Kamińska, Ewa Klimaszewska, Maria Pińkowska, Anna Sokołowska

Dane teleadresowe

Teatr Polonia

ul. Marszałkowska 56
00-545 Warszawa
tel. 22 622 21 32

Och-Teatr

ul. Grójecka 65
02-094 Warszawa
tel. 22 589 52 00

Kasy biletowe czynne: pon.-sob.
od godz. 10:00, niedz. od godz. 12:00
do rozpoczęcia przedstawień.

bilety@teatrpolonia.pl oraz online
www.teatrpolonia.pl
bilety@ochteatr.com.pl oraz online
www.ochteatr.com.pl

NAJBLIŻSZE PREMIERY W TEATRZE POLONIA

TEATR POLONIA

Matt Murray

GŁOWA W PIASEK

Reżyseria: **Maria Seweryn**

Scenografia i kostiumy:

Zuzanna Markiewicz

Reżyseria światła: **Rafał Piotrowski**

Grają: **Weronika Książkiewicz,
Paulina Holtz i Magdalena
Stużyńska**

Premiera: **maj 2023**

TEATR POLONIA

Jakub Sieczko

POGO

Reżyseria i adaptacja: **Kinga Dębska**

Kompozytor: **Radosław Luka**

Scenografia: **Wojciech Żogała**

Reżyser światła: **Katarzyna Łuszczuk**

Grają: **Marcin Hycnar
i Radosław Luka**

Premiera: **czerwiec 2023**

TEATR POLONIA